

מנהיגות של פעם / טל זסלר

הגורל היהודי מימי קדם (עד ימינו) ותרבות המערב, הכיר היטב גם את התרבות הערבית. אבן נהג לדבר בערבית שעה שנאם בפני ציבור ערבי-ישראלי בארץ. גם הרצוג וגם אבן כתבו ספרים רבים לצד שירותם הציבורי כמדינאים ואנשי צבא. הדגם הציוני שהם גילמו היה דגם נדיר שבו מצד אחד החרב, הכורח להילחם, אינו מתורגם לעילגות ולפיחות תרבות, ומצד שני היכולת לשמר את הלמדנות היהודית מהגולה לא מוביל לאין אונים צבאי ופוליטי. יוצא ששני המנהיגים הדגולים הללו, הרצוג ואבן, שרצה הגורל והם נישאו לשתי אחיות, הציבו לנו מודל מנהיגותי מורכב ומשוכלל, שלצערנו המנהיגות הנוכחית בישראל לא השכיחה לשמר. הם היו ידענים מופלגים ביהדות, מבלי לגלוש לקנאות דתית חסוכה ומבלי להפוך ללאומנים שונאי זרים. בנוסף, הם ידעו את התרבות הערבית והוקירו אותה, ולא התנשאו מעל שכניהם במזרח התיכון. כמו כן, הם הכירו היכרות מעמיקה את אוצרות הרוח ומעיינות היצירה של תרבות אירופה, מבלי למעוד לאותה תחושת התבטלות ונחיתות נוכח המערב שכה מאפיינת ישראלים רבים אשר חוטאים באידיאליזציה של המערב. הרצוג ואבן הכירו גם את חולשות המערב ולא רק את גדולתו, את הרצונות הגלומה בשיטות פוליטיות שנבטו מתוך אקלים תרבותי אירופאי מובהק: הנאציזם, הפשיזם והקומוניזם. נתבונן בשני היהודים הדגולים הללו היום, לכבוד יום השנה של אחד מהם, ונחשוב על סיפור חייהם ששזור עימו את פלא היגיון והתקווה, ההרס וכוחות היצירה וההתחדשות, שכה אפיינו את הקיום היהודי במאה ה-20. אנו עומדים בין יום השואה ליום העצמאות הישראלי, וסיפור חייהם של הרצוג ואבן אכן מתחולל בטווח שבין החורבן לבין הבנייה החדשה, ורווחם הנחושה מסמלת את פלא ההתחדשות הזאת.

השבע מלאו עשר שנים לפטירתו של חיים הרצוג, הנשיא השישי של מדינת ישראל, ואיש ציבור מזן אחר. בימים קודרים אלה, שעה שחלק ניכר מן ההנהגה הישראלית מצוי תחת חקירות מסיביות וענן כבד של שחיתות אופף את משכן הכנסת, נעים להיזכר באנשי הציבור של פעם, דור המייסדים הישר והאידיאליסטי. חיים הרצוג נולד ב-1918 באירלנד, ועלה לארץ בשנת 1935. היה ממייסדי המודיעין הצה"לי, ואף עמד בראשו פעמיים. לפני כן, הספיק ללמוד בשיבת מרכז הרב, ולהשתלם בלימודי משפטים בבריטניה. במהלך מלחמת העולם השנייה שירת בצבא הבריטי, והשתתף בפלישה לנורמנדי של בעלות הברית, ואף בשחרורו של מחנה הריכוז ברג-בלזן, ובחקירתו של מפקד האס אס, היינריך הימלר. הרצוג היה נשוי לאורה לבית אמב"ש, שאחותה, סוזי, הייתה נשואה לאבא אבן, איש אשכולות ומבכירי הדיפלומטים במאה ה-20. הרצוג ואבן מגלמים בעיני מודל מסוים של ישראליות שהוחמק. היה בהם איפוק והדר, כבוד לזולת, אורך רוח, צניעות, ידענות מופלגת ואינצקלופדיסטית, ונעדרה מהם אותה התלהמות קולנית, רדידות אינטלקטואלית, חפיניקיות ורהבתנות שכה מאפיינת את נבחריו הציבור של היום. חיים הרצוג היה כידוע בנו של הרב הראשי, יצחק הרצוג ז"ל, ואחיו של יעקב הרצוג, שהיה מנכ"ל משרד רה"מ של בן גוריון. משפחת הרצוג, מהאריסטוקרטיה של העם היהודי, מעולם לא התפרקה מהנכסים הרוחניים והתרבותיים של העם היהודי, ודאגה שבניה יזכו לחינוך יהודי מקיף, לצד השכלה כללית רחבה שנרכשה במיטב האוניברסיטאות של בריטניה. הוא הדין לגבי אבא אבן, שלצד ידענות מופלגת בכל הנוגע לקורות העם היהודי (כזכור הוא יצר את סדרת הטלוויזיה המעולה "מורשת" אודות תהפוכות ונפלאות

דבר העורך

תודה. תודה על המכתבים החמים והפחות חמים... לא, אני לא מנסה להיות יהונתן גפן. למרות שלעיתים הייתי רוצה להאמין שיום אחד אגיע לרמת כתיבתו הכנה והאמיתית, ולא, אינני מנסה לחקות את יאיר לפיד, למרות שלדעתי הוא יכול להיות מקור השראה לרבים מאיתנו. מעניין שאף אחד לא כתב לי שאני מנסה להיות כמו אדם ברוך...אני מנסה להיות אמיתי ולכתוב את הדברים כפי שהם נראים בעיני ונשמעים לאוזן שלי. השבוע שוחחתי ארוכות עם חבר טוב על המושג "מוסריות". אדם בוחר לעצמו חברים אחדים במהלך החיים שהופכים להיות ידידי נפש. השיחה קלחה לה תוך שתיית קפה בבית קפה מקומי. והשאלה שעלתה בראשי הייתה, כמה רחוק אפשר ללכת בשיחה זו, וכמה ניתן להיפתח בפני אדם שהיכרת לפני שנים אחדות ושאינו חבר ילדות? כשהשאלות האלה צצות ועולות הרי שאין אפשרות שהשיחה תהיה אמיתית וכנה, אלא אם כן יש פתיחות מירבית. השאלה כעת היא: האם ניתן לרכוש חברים אמיתיים בגיל מבוגר יותר? אותו חבר, ואני בהחלט רואה בו חבר אמיתי! יושב איתי באותו בית קפה, פעם בחדש לפחות, ואנחנו משוחחים על דברים מעשיים וכמו כן על דברים ברומו של עולם. האפשרות בשבילי לשוחח על נושאים דוגמת "מוסריות" או "רוחניות" ומשמעות הרוחניות בחיי היום יום? וכמו כן על ה'ביטניקים' ותפישת עולמם? רק הופכת את השיחה ליותר אמיתית וכנה שמתפתחת עד כדי פתיחות נפשית אמיתית וחשיפה טוטאלית של ה'אני העצמי' כולל חזרה לעבר הרחוק. דבר זה יוצר בעצם, שאותו חבר מתקרב למעמד של חבר ילדות. אין לי ספק בכך, שהפגישות מועילות לשנינו. מבחינת ה'אישה שאיתי', ישנו עידוד תמידי, לנסות ולבנות עם אותו חבר, חברות אמיתית ולא סתמית. טענתה המרכזית היא שאדם נמדד על פי החברים שהוא בוחר לעצמו. החברים שלי הם בדרך כלל אנשים שהם 'מוחץ לריבוע' קצת שונים ומקצתם משונים. יוצרים ואנשי רוח, חלקם עובדים בעבודות 'רגילות' ומוצאים לעצמם זמן לכתוב וליצור. חלקם עוסקים בחינוך, בעיקר חינוך הדור הצעיר ליצירתיות ומצוינות, וחלקם יוצרים ב'משרה מלאה'. אנשים אלה אינם שיפוטיים כלפי אנשים אחרים, אלה אנשים שאוהבים את הזולת וכל רצונם הוא להשאיר אחרים 'משמעות מסוימת' בעולם. האם יזכו לכך? מעטים מהם - כן, רבים וטובים אחרים - לא. עצם הנתנה והעשייה, ה'יצירה', של אותם אנשים היא המשמעותית ולכן כבוד רב נופל בחלקי כשהם רואים בי חבר אמיתי. חברות אמיתית אינה דבר בן יומו, היא חייבת להיות מושתתת על יסודות מוצקים. קחו לכם את הזמן ונסו ליצור חברות אמיתית לפחות עם אדם אחד שאתם מרגישים קשר טוב אליו. הרי חברי הילדות שלנו נשארו בבית...

בברכת חג עצמאות שמח
רון קואס - עורך

In Memoriam

One of the Greatest of Mitzvot is the Preservation of Life

We salute the heroism Professor Liviu Librescu

The valor of his actions has bestowed the Gift of Life

Ron Koas, Editor in Chief
Maxine Dovere
The Staff of ShamPo/MAARIV

יזכור

אחת מהמצוות הגדולות ביהדות היא פיקוח נפש

אנחנו מצדיעים לזכרו של פרופסור ליביו ליברסקו

אשר מסר את נפשו בגבורה בכדי לתת לאחרים את מתנת החיים

רון קואס, עורך ראשי
מקסיין דובר
צוות שם-פה / מעריב

מדורים

דבר העורך - עמ' 1

- חדשות ----- עמ' 2,7
- סיפורים מהחיים ----- עמ' 3
- פילדלפיה ----- עמ' 4
- פינת הילדים----- עמ' 5
- ייעוץ והכוונה ----- עמ' 5
- בוסטון ----- עמ' 6
- דברי הקונסול מפילדלפיה ---- עמ' 7
- תשבצים ----- עמ' 8,9
- תרבות ואמנות ----- עמ' 10,11

חדשות

ד"ר יפרח מודה למקלווין-האנטר / מקסיין דובר

בתקופות מלחמה וגם שלום, הסירנה של מד"א נשמעת כמו מוסיקה לאוזני הפצועים או החולים. מגן דוד אדום מספק סיוע רפואי בתקופות מלחמה ושלום, במקרי חירום "דגלים" ובאירועים טראומטיים. אנשי מד"א מבצעים משימה הומניטרית: הצלת חיים ועזרה לציבור, כולל אזרחים ישראלים ו"תושבי השטחים שנמצאים בישראל". "כל אדם הנזקק לטיפול, מטופל בצורה שיויונית", אומר ד"ר נועם יפרח, יו"ר הוועד הפועל של מד"א. "האמברלנסים של מד"א מעולם לא הותקפו על ידי פלשתינים - לא בלילה, וגם לא בגבול", הוא אומר.

מגן דוד אדום נוסד ב-1930 והוכר כשירות הלאומי לרפואה דחופה אחרי מלחמת העצמאות. יותר מחמישים שנה עברו עד ששירות החירום הלאומי של ישראל הוכר רשמית כחבר מלא בצלב האדום הבינלאומי. הכרה זו התקבלה רק ביוני 2006, בעידת הצלב האדום בז'נבה. בוני מקלווין-האנטר, שגרירה לשעבר בפילנד, יו"ר הצלב האדום האמריקני, הייתה הכוח המניע מאחורי צירוף ישראל לארגון. כשנשאלה איך הרגישה לאחר שהצליחה לפרוץ את המסורת השלישית הזו, בת 75 השנים, מקלווין-האנטר ענתה בצורה פשוטה וישירה, "כשאת רואה משהו כל כך לא נכון, ומודעת לכך שהצלב האדום מושתת על הכלה ואוניברסליות, את מבינה שחייבים לקבל את מד"א כחלק מהמשפחה הבינלאומית. הרחקתו הייתה אפליה שאינה מתקבלת, פשוט לא נכונה מיסודה". "אני עומדת על כתיפי ענקים שלחמו 58 שנים", ממשיכה מקלווין-האנטר. "הייתה לי הזכות

להיות שם ברגע חשוב בזמן, להיות מסוגלת לנצל משאבים וקשרים". היא דיברה גם על "אצבע אלוהים", הרכיב הקריטי של קשרים אישיים, ועל הקשר המיוחד שלה עם גייקוב קלנברגר, נשיא הצלב האדום הבינ"ל, והזכירה את כל אלה בהקשר של הצלחת צירוף ישראל לארגון ב-2006. בנוסף לכך, הארגון האמריקאי נמצא בקשיים כלכליים מאז 2000, אחרי שד"ר ברנדין פ. הילי, נשיאתו דאז, הורתה להפסיק להעביר לארגון הבינלאומי כספים עד לאחר צירוף ישראל. מקלווין-האנטר זכתה בשבחים על ניהולה האיתן בנוכחות 300 אנשים ב-Winter Garden במנהטן. ד"ר יפרח, שהגיע לניו יורק לרגל לרגל הענקת הפרס ההומניטרי של הצלב האדום, הביע את הערצתו להאנטר ולהצלחת מאמציה. "הרגשתי שאם יש ישראלי שיכול לעשות את זה, זה אני... מצאתי את איש המפתח שלי בבושינגטון, את בוני. בלעדיה לא היינו מצליחים", הוא אמר, וציין גם את תמיכתה החשובה של הילרי קלינטון, "התומכת הגדולה ביותר שלנו", לדבריו. למד"א יש כיום כ-1,000 אמברלנסים, 1,500 עובדים ו-10,000 מתנדבים. הארגון עונה ליותר מ-600,000 שיחות בשנה, ומחוייב להצלת חיים בישראל ובשטחים הפלשתינים. בין פעילויות הארגון כיום, סיוע לפלסטיים מדארפור, אספקת שירותי רפואה דחופה לאנשים החוצים את הגבול לישראל, כולל פלשתינים, וטיפול במאות פצועים בתקופת מלחמת לבנון השנייה. ד"ר יפרח נזכר שבאותו קיץ טראגי של 2006, "העבודה האמיתית" הייתה בערי הגבול "צוותי מד"א היו גיבורי המלחמה, זמינים לסייע בכל צורך". באביב 2007 אי אפשר להמשיך אף דיון על

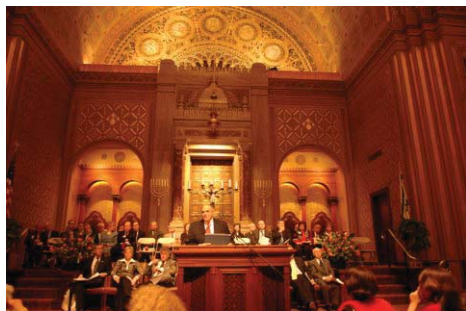
דניאל אלק, סמנכ"ל אגודת יידי מד"א, התייחס לקבלת ישראל כחברה בצלב האדום הבינלאומי, ואמר שזהו "נצחונם של האנשים הרואים בחיי אדם ערך שנמצא מעל לפוליטיקה צרת אופקים". אולי דבריו, ומאמציהם של ארגונים הומניטריים בינלאומיים, יובילו לתוצאות חיוביות במשבר הנוכחי הזה ולעתיד חיובי יותר של שיתוף פעולה.

הצלב האדום מבלי להעלות שאלות לגבי מצבם של השבויים הישראלים אהוד גולדווסר, אלדד רגב וגלעד שליט. מדוע - במיוחד לאור הכרתו של הצלב האדום בישראל כחברה מלאה - עדיין לא התקבלה הודעה רשמית של הארגון לגבי השבויים? מקלווין השיבה, ואמרה שהצלב האדום ניסה "לבדוק את מצב השבויים", ואף לבקר אותם. "לצלב האדום אין צבא - הוא צריך לבקש... הארגון מחוייב להמשיך במאמציו מול הגורמים המחזיקים בחיילים". משפחת גולדווסר נפגשה לאחרונה עם מנהל הצלב האדום בבושינגטון, שהתחייב שהארגון ינצל את קשריו כדי למצוא תשובה הומניטרית. "אנחנו רוצים הוכחות שהשבועים חיים, ופונים כאמהות, כבני אדם, לא כפוליטיקאים". "לכל אחד יש אמא", היא אומרת. "כל אחד יכול להזדהות... זה יכול לקרות בתוך רגע וללא התראה, וזה יכול לקחת שנה. (סעיף 70 באמנת ז'נבה השלישית שומר על זכותו של שבו מלחמה לשלוח "כרטיס שבי" מיד עם לקיחתו בשבי, להוכחת היותו בחיים. עד היום, שבויים ישראלים בלבנון ועזה לא הורשו לעשות זאת).

- 1. Rabbi Joseph Potasnik delivered the moving invocation
- 2. Dr. Noam Yifrach, MDA Director
- 3. Amb. Ms. Bonnie MeEleveen-Hunter, a driving force behind MDA's acceptance to the IRC
- 4. The International Red Crystal "third protocol," the Red Crystal, designed as a universal emblem, devoid of religious, ethnic, or political association.
- 5. MDA can continue to use the Red Star of David within Israel; outside of Israel, MDA can use the Red Crystal alone or incorporate the Red Star of David.

pictures from the Holocaust Memorial 4/16/07 at Rodeph Shalom in Philadelphia

Baruch Schwartz Photography & Video
7870 Spring Ave.
Elkins Park, PA 19027
215.782.9170

חדשות

חדשות מהקונסוליה

ביום שני השבוע נחתו בעיר 7 תלמידי בית הספר "מפתן אלון". בית הספר "מפתן אלון" בתל אביב מסייע לילדים בגילאי 18-12 משכונות מצוקה לרכוש מיומנויות מעשיות שתעזורנה להם בחייהם העצמאיים. חאמיס ביירותי, אחד התלמידים, יקבל בניו יורק את פרס הזים הצעיר של השנה שיוענק לו מטעם ה-National foundation for Teaching Entrepreneurship. לילו אותו 6 תלמידים נוספים, מורה ומנהל בית הספר. משרד החוץ במסגרת הפרויקט "פנים לקהילה" אימץ את תלמידי "מפתן אלון". כך לדוגמה רוכש המשרד מזוזות, מעשה ידי תלמידי המוסד, להתקנה בכל נציגויות ישראל בעולם. לבקשת משרד החוץ פנתה קצינת המנהלה בקונסוליה הישראלית בניו יורק, גב' סטלה

ראפ, ל"אנשים טובים באמצע הדרך" ורתמה אותם למתן חסות וארוח לקבוצת התלמידים. בין השאר יסיירו התלמידים באו"ם, יפגשו עם צעירים יהודים, יבקרו באתר פסל החרות, יטפסו לבניין האמפייר סטייט, יצפו בהצגה, יבקרו במוזיאונים ועוד ועוד.

תלמידי "מפתן אלון" בביקורם בקונסוליה הישראלית בניו יורק

לאחדות הגורל בין ישראל וניו יורק בתחום המאבק בטרור.

מימין, הקונסול הכללי בניו יורק, מר אריה מקל ומשמאל Bill Thompson על רקע הדגל.

Bill Thompson, החשב של עיריית ניו יורק נפגש ביום שישי האחרון עם הקונסול הכללי בניו יורק מר אריה מקל. Thompson מתכוון להתמודד לראשות עיריית ניו יורק בבחירות ב-2009. במהלך ביקורו בלשכת הקונסול הכללי, הציג בפניו מר מקל את דגל ישראל, שניצב בלובי של אחד משני בנייני התאומים שנחרבו בארועי ה-11 בספטמבר. הדגל נשמר, מוסגר ונתלה בלשכת הקונסול הכללי לזכר ארועי יום הטרור שהוא וכסמל

חדשות מהמשלחת לאו"ם

ביום שני האחרון צויין יום השואה בארץ ובנציגויות ישראל בעולם. הבימאית הישראלית מישל אוחיון, שהייתה מועמדת לפרס האוסקר בעברה, הציגה בהקרנה מיוחדת באו"ם את סרטה הדוקומנטרי המדמים: "Steal a pencil for me". הסרט מגולל את סיפור אהבתם והישרדותם המופלא של אינה וג'ק פולק, במחזה הריכוז ברגן בלזן. האירוע נערך בחסות מחלקת

האינפורמציה וקשרי חוץ של האו"ם ומרכז אנה פרנק בניו יורק. בתום ההקרנה עלה הזוג פולק לבמה ברקע תשואות הקהל וענה על שאלותיו.

בהקרנה נכחו דיפלומטים מהמשלחת הישראלית לאו"ם ביניהם ס'ר' המשלחת השגריר דני כרמון וזוגתו. הסרט אמור לצאת בקרוב לאקרנים ברחבי ארה"ב לתקופה מוגבלת.

הרוח הספורטיבית שהפגין בראיון ואף כתב בספר המשלחת לאו"ם. הופעתו של השגריר גילרמן הפכה ל- "שיחת היום" בקרב רבים מהקהילה הישראלית- יהודית בניו יורק.

השגריר לאו"ם דני גילרמן התארח בשבוע שעבר בתוכנית הסטאירה הפופולארית "הדיילי שואו עם ג'ון סטיוארט". התוכנית זוכה לאחוזי צפייה גבוהים בקרב צעירי ארה"ב. השגריר גילרמן בהופעה מרשימה, סקר בהומור סוגיות במדינות החוץ והפנים של ישראל בפינה הנקראת "שגריר בגדול". מדובר בתפיסת הסברה החדשה המקווה לפרוץ את הגבולות הקונבנציונאליים של ההסברה הרגילה ולהגיע גם לצעירים שרובם ניזונים בענייני אקטואליה מתוכניות אלו. צוות התוכנית (אשר ברובו יהודי - כולל המנחה ג'ון סטיוארט) שיבח את השגריר אודות

במשלחת ישראל לאו"ם בקונסוליה הכללית בניו יורק נערכים לאירועי יום הזיכרון ויום העצמאות אשר יערכו בשבוע הבא.

JIC - מרכז הקהילה היהודית הבינלאומית

עו"ד יובל אקוה

אם במקרה עברת לניו יורק ובשבעות הראשונות אתה

מרגיש קצת מבובל ולא שייך, ארגון ה-JIC הוא המקום ללכת אליו. ארגון ה-JIC (Jewish International Connection) מהווה בית חם לאלפי יהודים שאינם אזרחי ארה"ב ומשמם להם כמקום מפגש מרכזי, כנחיתה רכה אל העיר ומחבר אותם אל הקהילה שמאחדת כל יהודי באשר הוא, המורשת היהודית.

ארגון ה-JIC הוקם בסוף שנת 2000 ובתוך 6 שנים צמח ומונה כיום כ-6000 חברים.

בין מייסדי הארגון נמנה סטיב אייזנברג, אשר שימש בעבר כמנכ"ל חברת השקעות בוול סטריט ושילב את הקריירה שלו בתשוקה תמידית והרגשת מחויבות לקהילה היהודית בארה"ב. סטיב מפעיל תוכניות רבות בארגון וספינת הדגל שלו היא שיעורי התורה שהוא מעביר בכל יום שני, אשר מושכים מאות מיהודי ניו יורק.

ג'ודי וגוין סמואלס, גם הם ממייסדי הארגון, נפגשו לפני כ-15 שנה ובתוך שנתיים נישאו. ארגון ה-JIC הבשיל במוחה של ג'ודי שעסקה עד אותו הזמן בפעילות התנדבותית נמרצת לטובת הקהילה היהודית באוסטרליה ובתוך זמן קצר, נעזרת בניסיונה בתחום השיוק, הקימה את הארגון והרימה אותה מעלה מעלה. בארוחות השבת המפורסמות

שבראשותה, התארחו כבר למעלה מ-6000 אנשים, בחלק המערבי העליון של העיר.

באירוע שהתקיים ביום שלישי בערב, אורח הכבוד היה מר מייקל שטיינהרט, מעשירי ארה"ב ואחד הפילנתרופים הגדולים ביותר אשר נודע בקשר ההדוק שלו עם הקהילות היהודיות באשר הן. שטיינהרט אשר פרש מכל פעילות עסקית והחליט להקדיש את עצמו לפילנתרופיה, ידוע בעיקר בתרומתו האדירה לארגון Birthright אשר מביא נוער יהודי מכל רחבי העולם לחוות היכרות ראשונה עם ארץ הקודש. באירוע נכחו כ-100 מתושבי המקום אשר נהנו מערב יוצא מן הכלל אשר כלל נאום לא שגרתי של מר שטיינהרט בנוגע לחשיבות המשך קיומו של העם היהודי. מר שטיינהרט לא בחל בשום אמצעי בכדי לנסות לחתן זוגות עוד באותו הערב.

מומלץ בחום להצטרף לאירועים הקרובים של ארגון ה-JIC. בין היתר, ארוחת ערב שבת ביום 04.05.07 במסעדת "דרנה" (89th st & Columbus Ave.) כמו כן, "Passport to the world" אירוע שנתי אשר יתקיים ביום 12.06.07 ובתוכו חגיגת אוכל, שתייה ממגוון המטבח היהודי, מוסיקה ועוד. באם ברצונכם להצטרף לחלק מהאירועים או התוכניות בקרו באתר האינטרנט שלהם www.jicny.org

דבר הקונסול הכללי של ישראל בפילדלפיה ליום העצמאות

כאן בפילדלפיה, בית היוצר לחוקה האמריקנית, ערש החופש והשוויון, נדגיש במפעלותינו, בשנת העצמאות הבעל"ט, שותפות הערכים בין אמריקה וישראל. אין כפילדלפיה הולמת לזו המטרה. בקונסוליה כאן הקימונו מחדש "הבית הישראלי", הפועל בקונסוליה בחסות משרד הקליטה, לעזור לכל אחד ואחד מכם, לקבוע מחדש ביתו בישראל, ולהביא דבר ישראל אליכם. הנגב והגליל פורחים בעונה זו של השנה, ירושלים הבירה, חוגגת 40 שנה לאיחודה. ישראל קוראת לכם להתבשם מיופייה, לינוק מהשראתה ולחנך ילדיכם לאהבתה. נסייע לכם בכך.

חג שמח !

אוריאל פלטי
הקונסול הכללי של ישראל בפילדלפיה

בפרוס שנת הששים לעצמאות ישראל, נחוג, כאן בפילדלפיה, יחד עם כל בית ישראל, יום חגה של המדינה.

כדרכנו, מידי שנה בשנה, ציינו בראשית השבוע יום הזיכרון לשואה ולגבורה. חיים עמנו היום, ניצולי השואה, הזוכרים משמעות של עולם, באין מדינה ליהודים. ששה מיליון בני עמנו הושמדו באותם ימים. לא עוד! בתש"ח, הגשים העם היושב בציון, חזונו של בנימין זאב הרצל, וזכינו להקמת מדינה יהודית בארץ ישראל - היא מדינת ישראל. לחמנו רבות על עצמאותנו, איבדנו טובי חברינו. נזכרם לעד ובתוכם בן פילדלפיה, מייקל לוינ'ז"ל, שנפל בקיץ האחרון בלבנון.

במשך 59 שנה, בתמיכתם המסורה, של אחינו ואחיותינו שבגולה, בנינו ופיתחנו מדינה מודרנית, הפורחת לתפארת.

סיפורים מהחיים

ארה"ב מציאות או אשליה? / פיסוצנר אורלי

בעודי יושבת בבאר שוכנת, מוקפת אנשים שכל קשר ביני לבינם הינה

מיקריות מוחלטת, ומנסה בכל הכח להנות מכוס הבירה, אותה קניתי על מנת להצדיק את חצי השעה שנסעתי כדי למצוא קצת חיים, במקום שנראה כעיר שקטה ומשעממת, עברה בראשי התהייה: ארה"ב, האם מדובר בעוד אשליה שמכרה לנו התקשורת הבינלאומית?

מידי יום יוצאים עשרות צעירים ישראלים למסע הגדול של חייהם במקומות רחוקים שיביא איתו חוויות, התרגשות, כסף או אולי גילוי עצמי והתנסות. רבים מתוכם מגיעים לארה"ב, ארץ האפשרויות הבלתי נגמרות, אותה הם רואים מידי יום בערוצי התקשורת השונים.

כשיצאתי מגבולות ישראל, בדומה לצעירים ישראלים רבים, נשאתי עמי את התמונה של ארה"ב, המצטיירת דרך סדרות הטלוויזיה הרבות כמו: סקס והעיר הגדולה, חברים ועוד רבות אחרות. המציאות הנשקפת מבין ערוצי התקשורת מציגה את ארה"ב כמקום סוער, אפוף התרחשויות בלתי פוסקות, מסיבות, שערוריות, מפורסמים, בקיצור הרבה מאוד חלומות. משיחות שערכת עם רבים מחבריי,

הנסיעה לארה"ב לוותה בצפייה גדולה לקחת חלק באותם חלומות. כולנו היינו בטוחים כי אין רגע של שקט ושלא לדבר על מנוחה ביבשת הגדולה. השיחות עם הבית מלוות תמיד בצליל של קנאה רק מעצם המחשבה על הימצאותנו במקום הנחשק, מתוך אמונה כי כל היום אנו מתחככים בזוהר ובחיים אותם אנו חווים מדי יום מול המרקע.

אך לאחר כמעט ארבעה חודשים בארה"ב, נוכחתי לגלות כי לא כל מקום הוא מנהטן, ולמרבה ההפתעה מנהטן היא לא כולה השדרה החמישית. מסתבר כי מרבית התושבים, בשונה מקארי ברדשאו וסמנתה, מתגוררים בפרברי הערים הגדולות. בישובי הספר ניתן למצוא אורך חיים שליו, בשכונות שקטות המרוחקות מהמולת העיר. ופרט לגורדי השחקים וכבישי הענק, נגלו לפניי נופים מדהימים וישובים כפריים, השונים לחלוטין ממציאות הבטון והמתכת המתלווה למחשבה הכללית על האזור.

באשר לפתיחות והליברליות המוגזמת הנשקפת מתוך המציאות הטלוויזיונית, הופתעתי לגלות מקומות רבים שדווקא מאופיינים בשמרנות ואפילו סוג של קיבעון. ערכיות, הכבוד למדינה, החינוך והחוקים הנוקשים רחוקים מאוד

מהמציאות חסרת הגבולות, המאפיינת רבות מהסדרות וסרטי הקולנוע אשר מבנים את המציאות האמריקאית בפני הקהל ברחבי העולם. תרבות הבילוי האמריקאית שונה גם היא ממה שנהוג לחשוב כשצופים במרקע. בשונה ממקומות הבילוי הגדולים, נוכחתי לראות כי את חלק גדול מתרבות הפנאי מעבירים האמריקאים בשעות אחר הצהריים, אחרי העבודה, ב"לאונג'ים" המצויים בכל עבר.

בארים קטנים ושקטים המהווים מקום נחמד לשנות בו קוקטייל ולהעביר שעה שעתיים עם חברים. ובסופי שבוע, יעדיפו רבים לשבת בבית בחיק משפחה וחברים או לנסוע למקום רחוק, מאשר לבלות בערים המתמלאות תיירים. כמוכן שאין ספק כי ארה"ב פורשת מגוון רחב של אפשרויות וכן ניתן למצוא פה די בקלות מסיבות ענק, מופעים ופאבים נחשקים. אך מה שלא לקחנו בחשבון הנו המרחקים. כן, בישראל זה פשוט, לוקחים רכב ותוך שעה וחצי לכל היותר אנחנו בלב תל אביב, מרכז העניינים הישראלי, שאם להיות כנים מספק היצע מגוון וברמה לא פחותה מאשר ניו יורק האגדית. אך כאן בארה"ב זה קצת יותר מסובך. המרחקים גדולים, הערים המרכזיות צפופות והתנועה בהן קשה. וכן, אם לא

מכירים ויודעים בדיוק איפה ומתי, אפשר להיתקע גם בלב מנהטן בלי למצוא מקום מעניין להעביר בו את הערב. רבים מהצעירים הישראליים, שמצויים במקרים רבים מחוץ לערים המרכזיות, מגלים לעיתים כי לא קל למצוא מקומות בילוי באזורי הספר, בהן המסעדות נסגרות בשעות הערב המאוחרות וכמעט ולא ניתן למצוא פאבים או מועדונים לשעות הלילה המאוחרות. אז לומר שארה"ב היא "וואוו טלויזיוני" קצת קשה. רבים מאותם חולמי החלומות שיצאו מישראל לחוויות חייהם, מוצאים עצמם מתגוררים במהלך "הטיול הגדול" בפרברים, בשל יוקר המחיה בערים הגדולות ובעקבות העבודות המזדמנות. רבים מהישראלים הניכרים בדרכי לא מסתירים את עובדת חוסר ההתאמה בין המציאות האמריקאית לבין ארה"ב האגדה. אך לא הייתי קוראת לזה אכזבה. ארה"ב, ארץ ההזדמנויות, הינה בעבורי גם ארץ מלאת הפתעות, המוכיחה פעם נוספת את כוחה של התקשורת עליו, "דור מכורי המדיה". בתור צעירה ישראלית הנמצאת במהלך מסע החלומות בארה"ב, שמחתי לגלות את ההבדל בין ארה"ב המותג לארה"ב הדבר האמיתי. את האשליה החליפה מציאות שונה, יפה לא פחות. אך לצידה התחזקה התחושה כי למרות הכל – אין כמו הבית!

איש הייטק בניו יורק / יוסי ליאון

לתת

למה קוראים לצלב האדום הצלב האדום? האם יש קשר בינו לבין הנצרות? מה הם עושים? והאם חברים בארגון יהודים או אפילו ישראלים? אז נתחיל עם כמה תשובות ועובדות – הסמל של הצלב האדום אינו קשור לצלב של הנצרות אלא מורכב מחמישה ריבועים שווים גודל בדומה לדגלה של שווייץ הניטרלית (שם נמצאים המשרדים הראשיים), ובכדי להבדיל את הצלב האדום משווייץ, הפכו את הצבעים של הצלב והרקע. הארגון הוקם ב-1864 ומטרתו להגיש עזרה הומניטארית לזקוקים לה. מגן דוד אדום הצטרף לצלב האדום העולמי ב-2005 ומאז קיים שיתוף פעולה בין הארגונים וכמו כן הומצא סמל חדש לארגון שלא מזוהה עם אף אחת מהדתות בצורת מעוין אדום. בצלב האדום האמריקאי חברים כמיליון מתנדבים ו-30,000 עובדים מכל שכונות האוכלוסייה, מכל המינים והדתות. עבדכם הנאמן, ההייטקיסט, חבר גם הוא בצלב האדום האמריקאי, בצוות אסונות ושיקום (כמתלמד בינתיים), שבניגוד למה שאתם חושבים צוות זה לא מחכה רק לאסונות גדולים כדוגמת נפילת התאומים ולוקח חלק פעיל כל יום באסונות שונים (וקטנים יותר) ברחבי העיר.

איך הגעתי לתפקיד הזה? מאוד פשוט, אחרי שלוש שנים של התנדבות במגן דוד בארץ היה לי את הצורך לעשות ולתת משהו גם כאן. הצורך הפנימי לתת משהו מעצמי, בעיקר כוח פיזי ונפשי ובתמורה לקבל כ"כ הרבה כוח של נתינה ושל עזרה, כוח של הצלת חיים, שאחרי שמקבלים את הכוח הזה פעם אחת, חייבים להרגיש את זה שוב ושוב, לתת מעצמך ולקבל בחזרה. לצערי כאן הדברים מעט יותר מסובכים והבירוקרטיה כאן מקשה ולכן ההתנדבות בשירותי אמבולנס לא קיימת והיא מתבצעת ע"י עובדים פאראמדיקים או רופאים בלבד. לא אמרתי נואש ופניתי לארגונים שונים עד שלבסוף הגעתי לארגון הצלב האדום. כמו שכבר הבנתם מהעובדות על הארגון, מדובר על כמות מתנדבים אדירה אבל אף פעם לא שמעתי על משהו שהתנדב לצלב האדום. וכרגלי בלנסות דברים ולגלות עולמות, החלטתי להיות כוח חלוץ ולנסות את מזלי. אחרי שני ראיונות, בדיקת רקע על עברי וקורסים בסיסיים התקבלתי לארגון כמתלמד של צוות אסונות ושיקום כשלפני שורה ארוכה של קורסים מעשיים ותיאורטיים לפני שאני אקח חלק פעיל בשטח. מעבר לחוויה של עזרה לאנשים

הנה זה בא / טלי הירשהורן

לעיתים קרובות הדברים שאנו בוחרים לעשות יכולים להישתמע לשתי פנים.

אנחנו הישראלים עושים הרבה מעשים שכאלה, לרוב הם מתורגמים לאומץ או טיפשות בו זמנית. לפני כשבועיים אני עברתי עקירה של שיני הבינה שלי, כל ארבעתן בבת אחת. כל מי ששמע את החדשות הביע את דעתו – מעשה אמיץ או ממש טיפשי, "למה לא עשית את זה בשלבים?" חברה טובה אמרה לאחר המעשה כשהצלחתי לבסוף לדבר בטלפון בצורה מובנת אחרי כמה ימים של נפיחות אורלית מטורפת.

לרוב תהליך ההחלמה מעקירת שיניים אורך כארבעה ימים, אצלי האומץ של להוציא את סולם בפעם אחת התבטא ביותר משבוע של כאבים, הרבה מי מלח ויותר מדי כדורים. בצד החיובי של המצב, קיבלתי המון אמפתיה מהסובבים, בקושי יכולתי לאכול וחשבון הטלפון שלי החדש מתקרב לסכום סביר, כמעט.

בדיעבד – אולי עשיתי טעות שמהרתי כל כך לסיים עם הטיפול, אבל עכשיו אין אפשרות להשיב את מה שכבר נעשה. השכיחות שהישראליות שבפנים תדחוף אותנו לעשות דברים ללא מחשבה תחילה מאוד גדולה, אחד מהמעשים הבלטים אצל הרבה מאיתנו הוא המעבר לארץ זרה, רחוק מכל המשפחה והחברים.

תרבות ואמנות

הרהורי זיכרון / עו"ד יובל אקוה

ההלם השתחרר מהר גם אצל במאי הסרט ולא רק אצלי. הוא הפנה את השאלה ליושבים באולם ההקרנה ואלו ענו על שאלה זו ברצינות. מאותו הרגע כבר לא הייתי שם. אני מרשה לעצמי להישמע כמו זקן כשלדור ה mp3 אין מושג או נגיעה לשום דבר הקשור בנכחי ההיסטוריה של עמו. אין אשמה בנער ששאל אותי לגבי קבוצת הבייסבול האהודה עלי וגם לא בזו ששאלה את שאלת ההתנגדות. לא אהיה ציני ברמה כזו שאחטא בהכללה ובהכתמה של דור שלם של נוער יהודי אמריקני אל תוך קטגוריית בורות ורדידות שכזו. אבל הזדמנות זו הזדמנות. ביום הזיכרון הזה לא רק את המתים צריך לזכור ולא רק את אלו ששרדו, כמו פומי, צריך לזכור. ביום הזיכרון הזה יש לזכור כי למרות העובדה שישנה חובה מוסרית ממעלה ראשונה לזכור את העבר, הוא עדיין מתגמד לעומת המטרות הקדושות והחשובות שלנו מול ילדי העתיד. השילוב הזה של סיפורי הגבורה, קידוש השם והשריפה ששרף ה' במלחמת העולם השנייה יחד עם חינוך נכון ואמיתי לילדי העתיד הוא הדרך הנכונה והבטוחה לכך שאותו הילד ששאל אותי על קבוצת הבייסבול ואותה הילדה ששאלה בתמימותה מהי התנגדות, יקדישו קצת מזמנם הפנוי גם ללימוד ההיסטוריה של עמם. אותו עם ששליש ממנו עלה בלהבות לפני קצת פחות משבעים שנה.

את יום הזיכרון לשואה ולגבורה, בחר ארגון ה-JCC לציין, בין היתר, בהקרנת סרט מיוחד אודות יהודייה צרפתייה בשם PUOMY, אשר שרדה את השואה והצטרפה למחתרות ההתנגדות הצרפתית במהלך מלחמת העולם השנייה. אני יכול לשבת ולנסות ולפרט את כל פרטי חייה כפי שהופיעו בסרט אבל מבלי לגרוע כהוא זה מחשיבות הסיפור, הדבר האמיתי שקרה מבחינתי באותו הערב היה 5 דקות לפני ההקרנה של הסרט. ישבתי בשורה האחרונה. מלפניי ישבה כיתה שלמה של ילדים בגילאי 14-16 מבי"ס חד יומי יהודי. התעניינתי בשלומם של הילד ממולי ושאלתי אותו מהיכן הגיעו. ענה לי מבוססות. בינתיים המנחה של הערב החל לדבר ולהכין את הצופים לקראת הסרט. לאחר דקה, פנה אלי אותו הילד ושאל אותי עם חיוך ענק: "אתם אוהדים של הYankees נכון?" ככה, בשלוף. לא יודע למה נבהלתי מהשאלה. חייכתי לעברו. ילד, אמרתי. הוא עדיין לא צריך להרגיש חרדת קודש ביום הזיכרון לשואה ולגבורה. גם אני לא בדיוק הרגשתי חרדת קודש לפני הקרנת הסרט, אבל בכל זאת משהו הפריע לי. לאחר כ-40 דקות אוששה ההרגשה על ידי שאלה של אחת מבנות כיתתו של הילד. לאחר הקרנת הסרט, הרימה את היד ושאלה בתמימות את במאי הסרט "האם אתה יכול להסביר מה זה התנגדות?"

מדור שירה חדשה

מילים / רנה שוורץ מושקוביץ

מילים גנוזות ומילים מאירות
מילים כבדות ומילים שלקהבות
מילים מהדהדות ומילים חדשות
מילים קולחות ומילים כמסמרות

מילים מסורבלות ומילים קלילות
מילים מסואבות ומילים טהורות
מילים פשוטות ומילים עטורות
מילים שדופות ומילים מלאות
מילים שלוות ומילים כדרבנות

מלות אקבה ומילים של שטנה
מלות תנודומים ומילות חגיגה
מילים של אבדן ומילות מציאה
מלמולי תינוקות ואמרות של זקנה
מילים של סיפור ומילים של שירה
מילים של איש ומילים של אשה

מילים בקבוצות ומילים בודדות
מילים פרטיות ומילים ציבוריות
מילים חסויות ומילים חשופות
מילים של בפרט ומילים של בכלל

הקצובות המילים למנות של ימים
ומכסה תואמה למחזור החיים?

אומנית, משוררת ומורה
admonit@gmail.com

אישי הייטק בניו יורק

יוסי ליאון

המשך מעמוד 5

שעברו אסון בחייהם וזקוקים לאוכל, שתייה ומקום לינה, החוויה היא גם להכיר אנשים חדשים מחוץ לבועה הסגורה של קהילת הישראלים שגרים כאן. לחשוב שרק לפני מספר חודשים חשבתי שלא אמצא את עצמי ולא אדע כיצד לתרום, והיום הגעתי למצב שאני מתנדב בצלב האדום, עוזר לארגון "דור חדש" ולוקח חלק פעיל באתר מדהים שנקרא SmartVolunteer.org, אתר שמתווך בין ארגונים הזקוקים למתנדבים לבין המתנדבים עצמם עפ"י כישורים, העדפות ומיקום. האתר SmartVolunteer.org מספק בדיוק את אותו הצורך שהיה לי לפני מספר חודשים כשרציתי לעזור ולתרום אבל לא ידעתי איך ומאיפה אני מתחיל. אז אם אתם נמצאים באותו מצב, יש סיכוי גדול שתמצאו את כתובת ההתנדבות שלכם באתר. אם יש רצון ויש תחושת נתינה, אז הדרך ליעד ההתנדבותי מתבררת כמאוד קצרה. שיהיה סוף שבוע של כף.

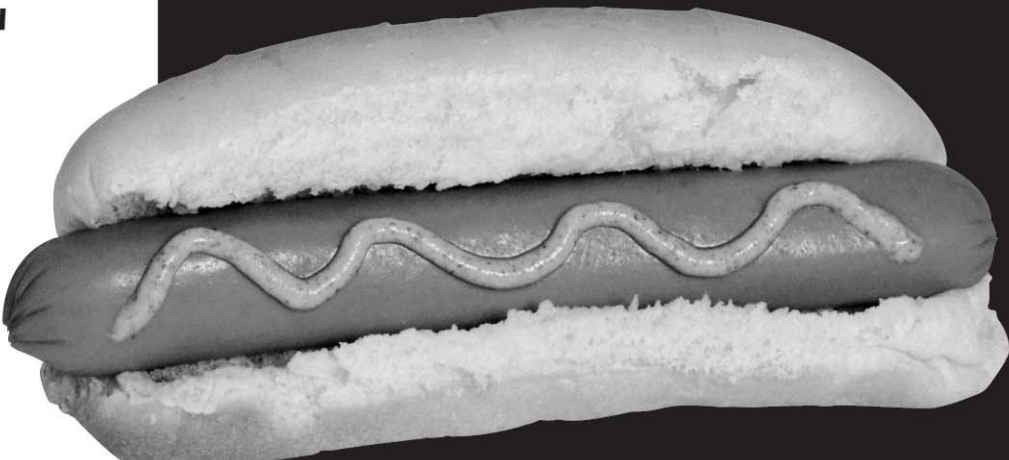

RINA NE'EMAN
Hebrew Language Services, Inc.

- Legal
- Technical
- Financial
- Business
- Marketing
- Medical
- Pharmaceutical

Tel 732 432 0174
Fax 732 432 0175
rina@hebrewtrans.com
www.hebrewtrans.com

Translation & Interpreting

Hebrew International
www.hebrewtrans.com

ייעוץ והכוונה

סוד ההצלחה בחיים / לילך גורן

מהו הסוד להצלחה בחיים? איך אפשר להשתמש בסוד זה כמפתח לפתיחת שערי האושר, העושר, זוגיות מוצלחת ובריאות טובה? הסופרת האוסטרלית, רונדה בירן וצוות מאמנים רוחניים, כותבים בספר רב המכר, "הסוד", שהם גילו את המפתח להצלחה. הם טוענים שסוד זה מופיע בכל הדתות, בפילוסופיות חשובות ובמדע במשך דורות. רוב האנשים החשובים כגון גלילאו, אדיסון, אינשטיין, בטהובן ועוד ידעו והשתמשו בסוד זה. הסוד מבוסס על החוק האוניברסלי הפשוט של "חוק המשיכה", כלומר היקום (העולם) "נענה" לכל הבקשות שלנו. הבקשות שלנו הן המחשבות שמעסיקות אותנו במשך היום והלילה. לפי החוק מחשבות חיוביות מושכות דברים חיוביים ומחשבות שליליות מושכות דברים שלילים לתוך החיים. למחשבות יש כוח שמתבטא באופן שבו אנחנו פועלים פיזית ונפשית בעולם ועל ידי כך מושכים אלינו במודע או לא במודע

דברים שלילים או חיוביים. בקיצור, מחשבות "מתגשמות" לדברים מציאותיים. כל מה שנמצא כרגע מסביבנו בחיים הוא תוצאה של המחשבות שלנו. מחשבות הן תדר אנרגטי שמושך מהיקום צורות עם אותו תדר אנרגטי. כלומר המכונית, הבן זוג, סוג העבודה וסוג הבית שלנו הם תוצאה של התדרים האנרגטיים של מחשבותנו. ככל שהתדר שלנו הוא חיובי, כך גם האנשים והחפצים שיימשכו אלינו. הבעיה היא שלעיתים קרובות אנחנו חושבים על דברים שאנחנו לא רוצים שיקרו לנו ולכן אנחנו "מזמינים" דברים שלילים לתוך חיינו במשך הזמן. החוק אינו מכיר במילה "לא" ולכן המחשבה, "אני לא רוצה להגיע מאוחר" מתקבלת על ידי היקום בתור "אני רוצה להגיע מאוחר". אבל שום דבר אינו קבוע בעולם ויש אפשרות בכל רגע לשנות את מהלך חיינו על ידי שינוי מחשבות שליליות לחיוביות. המפתח לשינוי המחשבות לפי הסופרת

הוא להיות ער לקשר בין מחשבות ורגשות. השלב הראשון בשימוש החוק הוא לשים לב למחשבות שלנו. מה מטריד אותי במשך היום? על מה חשבתי היום באופן חיובי או באופן שלילי? לעיתים קרובות אנחנו פועלים יום יום בעולם באופן אוטומטי. תשומת לב למחשבותינו מביאה אותנו להתחלת השליטה בהם. השלב השני הוא לשים לב לרגשות כיוון שהן משקפות את סוג המחשבות. כל אחד מאיתנו חווה הרגשה טובה לשמע חדשות טובות ולהפך. הרגשה של שיכרון החושים והאושר מעידה על מחשבות טובות והרגשה של פאניקה וחוסר אונים מעידה על מחשבות שליליות. ברגע שנזהה איך אנחנו מרגישים ברגע מסוים נוכל לזהות את סוג המחשבה ולשנות אותה. הרגל זה של בדיקת המחשבות והרגשות מאפשר לנו להתמקד במה שצריך שינוי בחיינו לטוב. לדוגמה המחשבה, "אני לא רוצה להגיע מאוחר", מעידה על רגשות של לחץ ופאניקה. ברגע

שנשנה אותה למחשבה חיובית, "אני רוצה להגיע מוקדם", הגוף יגיב בהתאם וירגע. בשלב זה הסביבה החיצונית גם "נרגעת" והסיכויים להגיע מוקדם מתגברים. לסיום, דוד שרימר, אחד המומחים בספר, מציע תרגיל פשוט ליישם את נוסחת הסוד על ידי שימוש בדמיון מודרך: תרגיל חניית מכונית במקום מסוים. השלב הראשון הוא לדמיין את מקום החנייה פנוי. השלב השני הוא להתרכז שזה יקרה מכל הלב ולנהוג במכונית באמונה שמקום החנייה ממתין לך. מנסיונו האישי של דוד שרימר הוא הגיע ל 95% הצלחה במציאת מקום חנייה פנוי בזמן קצר. וב5% מהנסיונות הנותרים הוא נאלץ להמתין דקות ספורות עד שהחנייה תתפנה. תהליך הבנת הסוד ושימושו הוא תהליך רוחני נהדר ומעניין אשר דרכו ניתן להגשים את כל משאלות הלב. לשאול, להאמין ולקבל. בהצלחה!

פ"נת ה"לד"ם

המסיבה של טליה

חנה, מיה, יסמין וקרן - כיתה ד - בי"ס סולומון שכטר

מספר: טליה רוצה מסיבה.
 טליה: אני רוצה מסיבה ביום שישי.
 אריאלה: את לא יכולה כי אין לי זמן.
 טליה: אז אני יכולה לעשות את המסיבה ביום ראשון.
 משה: אני חושב שזה יום יפה לעשות מסיבה.
 מספר: אז הם מתחילים לסדר את שקיות יום ההולדת.
 טליה: אני רוצה שכל השקיות יהיו בצבע ורוד.
 משה: לא, מה עם הילדים שאוהבים צבעים אחרים?
 טליה: לא איכפת לי מה שהילדים רוצים. זאת המסיבה שלי.
 אריאלה: זה לא טוב מה שאת אומרת.
 משה: כן, זה לא טוב.
 מספר: אז הם חושבים שהצבע יהיה ירוק. כשהם מתחילים לסדר את הדברים במסיבה, הם לא יודעים מה לעשות.
 טליה: אני רוצה הרבה סוכריות ומשחקים קטנים.
 אריאלה: את לא יכולה לעשות את זה, כי כל הילדים לוקחים יותר מדי ממתקים.
 טליה: אבל זאת המסיבה שלי ואני יכולה לעשות מה שאני רוצה.
 משה: זה הכסף שלי ואני צריך לקבל את כל הדברים למסיבה.
 אריאלה: אבל חמודה, אני חושבת שאבא שלך צודק.
 מספר: טליה עצובה והיא בוכה.
 טליה: בסדר, אתם יכולים לסדר את המסיבה אם יהיה לי כייף במסיבה.
 מספר: ביום ראשון, היום של המסיבה כל החברים של טליה באו למסיבה, כולם שמחים כולל טליה.
 טליה: היה לי כייף במסיבה שלי, תודה רבה לכם, אמא ואבא. אני אוהבת אתכם.
 אריאלה ומשה: בבקשה, אנחנו שמחים כשאת שמחה במסיבה.
 מספר: מיום זה, במשפחה של טליה כולם שמחים.

אני רוצה תמיד

אסתי - איזבל הררי
כיתה ו - בי"ס השל ניו יורק

אני רוצה תמיד פה,
 כדי לדבר עם החברים שלי,
 כדי לחייך לכולם,
 כדי לשיר שירים יפים
 ולאכול מטעמים.

אני רוצה תמיד

מירה - לידיה דובואה
כיתה ו - בי"ס השל ניו יורק

אני רוצה תמיד רגליים,
 כדי לשחק בחוץ
 כדי לרוץ,
 לשחק כדורגל וטניס,
 ולשחק על חוף הים ביום שמש.

YOM HA'ATZMA-UT
 יום העצמאות

The Independence Day of Israel

Salute the State of Israel!
Yom Haatzma'ut

Iyar 5th (April 23, 2007)
 Call for April 27 & May 4 Specials
Send Greetings to Family & Friends!
Call (212) 737-4202

תרבות ואמנות

יום השואה ואמריקה / ישראלה שקד

"אני מבקשת שלא תראו לילד שלי תמונות מהשואה וגם אל תספרו בכיתה על השואה. אני פשוט לא רוצה שהוא יכנס לדיכאון." אמרה אחת האמהות מבית הספר של אחר הצהריים בבית כנסת בניו יורק. כמורה היו עוד אמהות נוספות. "אנו לא מעוניינים שהילדים שלנו יחשפו לחיים הקשים והמזדכאים שהיו ליהודים בתקופת השואה. תמונות וסיפורים קשים על תקופת השואה עלולים לגרום לילדים להרגיש פחד שזה עלול לקרה שוב ואת זה אנחנו מעוניינים למנוע מהם. את החשש והפחד." אמרת אמא של ילדה בת 8 ממנהטן. יום השואה בנוסח האמריקאי, שונה בהרבה מהנוסח הישראלי. הנוסח האמריקאי הרבה יותר "אסתטי" מצונזר, מאופק. כישראלים, קשה לנו לקבל זאת. התרבות בה גדלנו היא תרבות שנוטה להתאבל, להסתגף ולשמר את הכאב. יום הזיכרון או השואה מתקשרים אצלנו בראש מייד עם סירנות ועמידת דום. דגל בחצי התורן, מנגינות ושירים עצובים, תוכניות טלוויזיות העוסקות בנושא ונוגעות שוב ושוב בכאב. נראה שהתרבות היהודית שמקורותיה ממזרח אירופה נתנה את הבטוי, הצבע והאופי של יום השואה

ויום הזיכרון ועיצבה אותם כשם שהם מועברים בארץ. התרבות האמריקאית הנוטה להעביר את הדברים דרך מסננים מעבירה דברים הרבה יותר נקיים ומאופקים ומשפיעה כבר היום על הדרך בה היהודים בארה"ב מנציחים את יום השואה: בארה"ב מתחילים ללמד על השואה רק בכיתות יותר גבוהות (החל מכיתות ה ומעלה) וגם אז הדברים הרבה יותר מצונזרים בכדי שלא להעציב יותר מדי את הילדים ובכדי למנוע מהם פחדים... מה נכון יותר? "אני חושבת שכל השואה וכל האנטישמיות התחילה בגלל שמתעלמים. כך זה היה לפני השואה" אמרת לאה בקר מנהלת ביה"ס המשלים בית כנסת "בית שלום" לוינגסטון ניו ג'רסי. "בהיסטוריה קרה תהליך שקורה בימנו אנו "אומרת בקר ומסבירה "אחרי שהיהודים ראו את כל הפוגרומים שהיו חלק ניכר מהיהודים לא רצו יותר לראות את הדברים בצילומים ובסרטים. הם גם לא רצו לדבר על זה וכך הם הדחיקו את הדברים. הם חשבו שיותר זה לא יקרה. הייתה התעלמות של אנשים מהפרק הזה בהיסטוריה היהודית. הם ניסו ליפות את הדברים וזה מקור האסונות כי מי ששוכח עוזר לשואה לחזור. אני נגד השיטה האמריקאית. אני לא מבנה

אותה, היום בכל הסרטים, אפילו בסרטי ילדים, יש אלימות מסוימת ויש את זה כל הזמן. שזה מגיע להיסטוריה שלנו ולשואה, הם מנסים להסתיר את הדברים מהילדים. נכון שאי אפשר ליפות את השואה ונכון שזה עצוב ושזה קשה, אבל זו העובדה וזו האמת." "חוץ מזה היום מדינות רבות בארה"ב כמו ניו יורק וגם ניו ג'רסי הכניסו את יום השואה לתוכנית הלימודים בבתי הספר הציבוריים. כלומר תוכנית הלימודים הציבורית מחייבת היום את לימודי השואה. בבתי הספר של בתי הכנסת, יש תוכנית מגן לילדים איך ללמד את השואה ברמה שתתאים לכל גיל. זה מתחיל בהדרגה מגן הילדים ובכל שלב כתוב בדיוק מה להראות ומה ללמד. נכון שיש עד היום ילדים שמגיעים לכיתה ג אך דואין להם מושג על השואה. מדובר יחסית באחוז גבוה של ילדים. זה מצער וזה נובע מהורים שמנסים להגן על הילדים שלהם מאינפורמציה שתזעזע את נפשם העדינה. הורים כאלו מגדלים את הילד בעולם אחר. מתי הם רוצים שהילד ישמע על כך? האם הם מעדיפים שהוא ישמע על כך באופן אקראי ממישהו לא מוסמך? לדעתי עדיף שהילד ישמע על כך ממורה מוסמך במסגרת תוכנית לימודים מסודרת." "אני חושבת שהתרבות האמריקאית מתאימה לי יותר" אמרת רחל לוי מברוקלין

אם לילדים בני 10-12. החיים היומיומיים מעמיסים על הילדים שלנו הרבה חוויות מכאיבות וקשות ולדעתי עדיף לא להכביד על הילדים במצוקות נוספות של העם היהודי מהעבר. נכון שאני ישראלית וגדלתי בתרבות אחרת ויום השואה היה תמיד עם טקס בביה"ס ועמידת דום וכל העצב שהיה בערב לפני ובמשך היום. נראה לי שזה יותר מדי כואב ובעיקר לילדים צעירים כדאי להעביר את הדברים בדרך יותר מסוננת ובהדרגה "זה תלוי באיזה שלב מלמדים או מעבירים את נושא יום השואה" אמרת פנינה שטיינברג מנהלת ביה"ס הקונסרבטיבי "שומרי אמונה" במונקלייר ניו ג'רסי. "אני בהחלט לא הייתי מדברת על זה עם ילדים בכיתה א. אני מאמינה שילדים בכיתה ד או ה יכולים כבר ללמוד על הנושא. מנסיון שלי שהתחלתי ללמד לפני 30 שנה את הילדים על יום השואה, הרגשתי אחרי השיעור שלא יכולתי להעביר להם את ההרגשות והמסרים שאני מרגישה. הרב שהיה בסביבה וראה אותי, הסביר לי שלא ניתן לתת או להעביר לילדים מה שאתה בדיוק מרגיש כי הם לא חוו את זה אבל החובה שלנו היא ללמד כדי שתהיה לנו ולהם בהמשך את התודעה. יש ילדים שמבינים את זה ויש ילדים שלא. מאוד חשוב לספר לילדים על כך בהתאם לרמה שלהם."

